

**BAŞAR
BAŞARIR**

2017 Yunus Nadi
Roman Ödülü

3. BASKI

roman

BAŞAR BAŞARIR

SİBOP

BİR TÜRKÇE ROMANSI

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2017

3. basım: Ocak 2018, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 28640

ISBN 978-975-07-3367-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750733673

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

BAŞAR BAŞARIR

SİBOP

BİR TÜRKÇE ROMANSI

ROMAN

♥can

Başar Başarır'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Teklifinizle İlgilenmiyorum, 2013

*Bize Umut Gerek (2012-2003): Düzenboz, Çıktığınız Hevesle İniniz,
Getirin O Günleri Yakalım Bu Öyküleri*, 2014

*Havaalanında Satılmayan Kitaplar (2000-1992): Nedir Hayat?,
Eski Şehrin Ayazı, Kent Kitabı*, 2015

BAŞAR BAŞARIR, 1970'te İstanbul'da doğdu. İstanbul Erkek Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. Londra'da City University Sosyoloji Bölümü'nde yüksek lisans yaptı. 1995 yılından itibaren televizyon yayıncılığı alanında çalışıyor. 2004 yılında Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2014 yılında ise Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü kazandı. Yayımlanmış öykü kitapları: *Kent Kitabı* (1992), *Eski Şehrin Ayazı* (1996), *Nedir Hayat* (2000), *Getirin O Günleri Yakalım Bu Öyküleri* (2003), *Çıktığınız Hevesle İniniz* (2004), *Düzenboz* (2012), *Teklifinizle İlgilenmiyorum* (2013). *Sibop*, yazarın ilk romanı.

Tesadüflere dair:

Bu kitaptaki olay ve karakterlerin tamamı elbette ki kurgusaldır. Bu kitaptaki olay ve karakterlerin gerçek olay ve karakterlerle benzerlikleri elbette ki tamamen tesadüfidir.

Bir hançer değildir yazı, maziye saplanmaz.

Dostluđa dair:

Bir kuru ricaya binaen bu pöstekeyi benimle birlikte sayan, hiç yerinmeden bana “sonuna kadar” destek olan değerli dostlarım Akın Kurt, Altay Yüceyaltırık, Aybek Korugan, Cumhuriyet Erkut, Eda Günay, Gülden Öztunç, Hikmet Hükümenođlu, Işıl Özgüner, Oktay Demir, Omca Korugan ve Levent Yılmaz’a teşekkürü borç bilirim.

En büyük eziyetimi (yine) sevgili karım Deniz Y. Başarır’a sakladım. Yazdığım üç yıl boyunca benden çok çekti. Uykusuz gecelerime eşlik etti, sayıklamalarıma katlandı. Yazının büyümesine kapılıp kaybolduğumda elimden tutup karayı o gösterdi. Tikandığımda destek oldu. Bu süre zarfında bütün aksiliklerimi, inadımı, çökbilmişliklerimi, kabalıklarımı hep ona ayırdım; hayatından çaldım. Şimdi ne yapсам, ne desem hakkını ödeyemem.

İçindekiler

Kaktüs	17
Kerim Uluğ	22
Orhannn	29
Aslı Ülkeye Muğlak Döner	44
Tehdidinizle İlgilenmiyorum	48
Musandıralı Ev	55
Kimselere Görünmeyen Hayalet	60
Bazen Çekeceksin Bazen Sallayacaksın	68
Lale	72
Bal Vermeyen Arıdan	78
Evli Radikaller	86
Ve Kerim Uluğ Çıkar	94
Vietnam Gibi Hatun	99
Yosunlar İnşaat	103
Vegan Vegan	110
Oyuncu Karısı Sevtap	119
Aslı: Yarasa	122
Sami Abi	124
Necip Tekbulut Yazıyor	132
Kampanya	134

Ayrıkotu	139
Vicdansız Nebahat'in Vicdan Muhasebesi	146
Böyle Organizasyonun Te... ..	154
Olaylı Tümleç	162
Ritim Sazda Atilla Mayda	169
Uzunya	179
Fransız Polinezyası	183
Teğmen Uhura Mr. Spock'ı Arıyor	189
Kayınbabamın Vaziyeti	195
Erkek Gözü	202
Bütün İhtimalleri Değerlendiriyoruz	206
Hamamböceğiyle Leşkargası	210
Baki Acılar Caddesi	220
Ceyar'ı Kim Vurdu?	227
Nankör Yahu	236
Avukat Dışlek Burak	239
Duyulmaz Adam	249
Yalanlı Yalı	254
Kazanırsak Yarısı, Kaybedersek Tamamı	262
Ahududu Şerbeti	267
Sıkıntı Yok	269
Dört Haftanın İlkicisi	272
Dört Haftanın İkincisi	274
Dört Haftanın Yedincisi	278
Mirasçı Avcısı	282
Elimin Üstünde Kimin Eli Var?	286
Seymen FM	293
<i>I Kiss Better Than I Cook</i>	303
Katiller	308

Anahtar Paspasın Üstünde	310
Bu Son Mektup	313
Ferdinand	319

Kaktüs

Aslı, daha feystekteki ilk yazışmamızda bana gülücük yaptı. Ama gülüp geçmedi. Ben cesaret edemezdim, gerçek hayatta buluşup tanışmayı da o teklif etti. Önce kafa buluyo sandım ama kalktı Kaktüs'e kadar geldi bizzat. Harbi kızmış diyerekten ilk notunu olumlu verdim.

Oflayn olarak orada tanıştık. Öpüşmedik, el sıkıştık. Karşılıklı oturduk. Havadan sudan konuştuk. Normaldik. Daha doğrusu bana her şey normal geliyordu. Sanki her gün internet üzerinden yeni yeni arkadaşlıklar kuruyo, kızlarla tanışıyodum da, bu da işte yoğun sosyal hayatımın rutin görüşmelerinden biriydi. Çok popüler olduğum için ajandam hep doluydu, randevu defterim istiap haddini çoktan aşmıştı... Sanki.

Yumuşaktı Aslı. Hiç havalı bi hatun değildi. Nazikti. Saçı topluydu, bi kuyruktu, sağa sola savrulmuyodu. Yine de gayet kadın kadındı. Cinsiyetini inkâr etmiyo, sadece incelikle gösteriyodu. Olayların tam farkında değilmiş de, ne yapıyosa çocukluğundan, saflığından yapıyomuş gibiydi. Şimdi düşünüyorum da, mı acaba? Bunlar tartışılır şeyler. Beni yemiş olabilir. Medeni halim ve psikolojim müsaitti, yutmuş olabilirim.

Bu arada ben de onu yemeye çalışıyodum elbette. İcap ettiği gibi bi güzel yıkanmış, saçlarımı bile taramış-

tım. Görmüş geçirmiş, hayatta hiçbi şeye şaşmayan ağır bi abiyi oynamaya çalışıyodum. Sözde kasmıyodum ama galiba fazla kasiyodum. Gayretli bi sevimlilik içindeydim. Garson Ertuğrul Bey'e adıyla hitap etmelerim vardı, biz buranın yerlisiyiz havası... Cihangir piçiyiz ya. Sanki her gün takılıyorum âlemlere. Billur tuz gibi akıyorum gecelere. Yok tabii ki öyle bi şey. Boş boş gülmeler, gizemli suskunluklar felan. Acemi kolpacı Orhan iş peşinde...

Tahminen kendimi, yetersizliğimi, yalnızlığımı fazlaca ele veriyodum. Ama ne var ki bunda? Bi kötülük çıkmaz ki, dokuz kusurlu hareketten biri sayılmaz ki. Her ilk buluşmada yok mudur ufak bi kandırmaca çabası, çoğu kez becerilemeyen...

Ama şu iki bilgi kesindi: Ben birayı biraz fazla hızlı içiyodum ve Aslı dilimizi, eski dostum Türkçeyi, biraz tuhaf konuşuyodu. Sözelimi, "ışık kırmızısı" diyodu, kırmızı ışık yerine. Örneğin "hayata gelmek" diye bi şey icat etmişti, muhtemelen yabancı dildeki bi fiilin kötü çevirisi olarak, eksik uyarlama. Ya da "alışverişten çıkmak"... Onunla muhabbet ederken insan bi çeşit anlam zehirlenmesi yaşıyodu. Çünkü kızın kullandığı hiçbir deyim yerinde değildi. Ne demek istediğini genellikle anlayamıyodum. Zaten anlayamadığım kadarıyla da söyledikleri beni hiç ilgilendirmiyodu.

Yurtdışındaymış da, yeni dönmüş de. Normalde Viyana'da yaşıyomuş da. Yıllar yıllar önce üniversite için gitmişmiş, bi daha geri gelememiş. Oranın vatandaşlığını almış, onlar da bunu kabul etmişler... E n'apalım yani. Biz de doğma büyüme İstanbulluyuk. Yıllar önce yaşamak için bu kente doğduk ve bi daha hiç ayrılamadık. Halamın iddiasına göre, büyük dedemiz ömrü boyunca İstanbul Surları'nın dışına hiç çıkmamakla övünürmüş. O derece eskiyiz yani.

Aslı'nın bi işi "çağırılmış", aileyle ilgili, o yüzden "git-

mek” zorunda kalmış. Sanırım burada kastedilen gelme eylemi oluyodu, yani yurda dönmek. Bu arada ortada aile felan kalmamış. Baba trafik kazası, anne kanser. Aslı birisinde lisedeymiş, ötekinde Viyana’da üniversitede. O da benim gibi çöpsüz üzüm yani. (Gerçi benim büyükçe bi çöpüm var: Nebahat Ablam.) Anlatılanlarla etkileşime girmedim, hep yüzeysel takıldım. İdeal stilimdir.

Bilmem daha fazla tarif etmeme gerek var mı, Aslı aslında tam bana göreydi. Karmaşık aile ilişkileri yok. Şehirle ve ülkeyle bağları zayıf. Üstelik galiba sınırlı bi süre için aramıza katılmış. Maraton koşacak değildik hani. Her şey çok yolunda giderse, bonus olarak süresiz Schengen vizesi, hatta Avrupa Birliği pasaportu bile gelebilirdi. Küçük hesap yapmaya bayılan beynim bütün bu tatlı tesadüfleri şampanya patlatarak kutladı.

Aramızda bi tek engel vardı, o da dil. Kızın ne söylediklerini anlıyodum ne de pozisyonu objektif bi gözle okumayı başarabiliyodum. Mirasla ilgili bi şeyler söylemiş olabilir. Üstünde durmadım. Zaten ne dediği anlaşılıymıyodu. Telaffuz dersenez ayrı bi facia. Özellikle üç hecelilerde vurgu sorunu vardı. Vurguyu hep ikinci heceye basıyodu: Yumurrta, bisikkkklet ya da Kâ-milll-Koç... Türkçemizin “vurgu son hecede durur” kuralına uymayı pek tercih etmiyo, edemiyodu Aslı. Ve beni bitiriyodu. İnsan bi dili nasıl bu kadar erotik konuşamayabilirdi? Bütün mesele yanlış güzel yapmaktaymış meğer, herkes konuşurken Aslı gibi güzel yanlış yapamazmış.

Sonraki günlerde anlayacaktım ki, Aslı genel olarak temel bilgilerle arasına mesafe koymuştu. Örneğin sağla solu karıştırmayı dert etmiyo, hatta seviyodu. Çarpım tablosunu, Türkçe alfabedeki harf sırasını da öyle. Mevsimleri, ayları, hatta gün isimlerini birbirinin yerine kullanmaktan zevk alıyodu. Ya da yenisini uydurmaktan: çarşamlak, perşembok vb...

Bi sürü acayip laf, tamlama, deyim karışıyordu cümlelerine, aslında hepsi Türkçeye benzeyen ama asla o şekilde kullanılmayan, söylenmeyen sözler. Mesoj, şozleng, ıbrı zıbrı... Yanlış söyledikleri genelde neşeli şeylerdi. Ama bazen Aslı'nın konuştuklarının arasına huylandırıcı şeyler de karıştırmıyo değildi:

“Çayın içine gece düşmüş.”

Hipnotize olmuşum. Far görmüş tavşan gibi durmadan kıza bakıyodum. Doğaüstü yeteneklerini kullanarak, örneğin beyin dalgalarının gücüyle felan beni kendisine bağlıyordu belki de. Ya da, sadece, çok güzeldi. Bi de çok güzel gülüyo, olağanüstü güzel saçmalıyordu. O konuşurken bende lüzumsuz bi ereksiyon hali hasıl oldu. Uzun sürmüş tekilliğimin tatsız bi neticesi olarak, korkarım, birlikte geçirdiğimiz her dakika daha fazla beğendim, benimsedim Aslı'yı.

Böyle bi şeyler. Her neyse. İtiraf ettim ya, duyduklarımı beğenesim vardı, hepsi kulağıma hoş geldi. Herhangi bi anlam veremediğim bi sürü şeye manyak gibi güldüm, eğlendim. Dinledikçe aklım şişti, beynim taşıtı, dikkatim dağıldıkça dağıldı. Gözümü Aslı'dan alamadım. Kakütüs'teki o loş masada tadını çıkara çıkara seyrettim onu. Berrak, çocukça temiz bi zihni vardı, dünyamıza ait boktan şeyleri öğrenerek kirlenmekten çekiniyordu.

Ben de kendimi sessize aldım. Neredeyse hiç konuşmadım. En fazla biraz mırıldandım, sesimi yüz hatlarımla altına gizledim. Aslı'nın bana ihtiyacı yoktu. Her türlü kötücül bilgiden azade, sapına kadar, köküne kadar dengedeydi. Çok temiz bi yüreği, yalansız bi dili, yalpasız bi ahlakı vardı. (Şimdi düşünüyorum da, mı acaba? Bunlar tartışılır şeyler.)

Kuyruklanmış siyah, düz saçı. Zayıf, nayıf uzun bacakları. Neredeyse sırf bacaktı Aslı. Ya da bana öyle geldi.

O akşam geç saatte, geceye ve muhabbete hiç yakış-

mayan bazı şeyler sordu bana. “Ne okurdun, hangi fakülteyi gördün” falan. Çekinmeden söyledim, İstanbul Hukuk mezunu olduğumu beyan ve tebliğ ettim kendisine.

“Günün sonunda avukat mısın?”

Tam değildim. Sayılmazdım yani. Hukuk okumuştum, okulu da bitirmiştım ama...

“Ne şeyi var ki?”

Pek yok; ama aslında çok şeyi var. Zorunlu staj, baro kaydı ve diğer formaliteler. Ben soruyu yanıtlamaya çalışırken uzandı, bi eliyle ağzımı örttü, susturdu beni. Sonra yumuşacık, belli belirsiz öptü. Eliyle mi öptü, ağzıyla mı dokundu anlayamadım. Öyle mal gibi durdum. Dilim heyecandan kıcıma kaçmıştı. Bundan sonra olacakları düşünmek bile... istiyodum. Hem de çok istiyodum. Düşünmesi dahi yeterdi bana, şakası bile güzeldi.

“Çok acayip bir yer var, görsen aklın uçar,” dedi Aslı kalkarken. Peşine düştüm ve beni o çok acayip yere götürdü.

Orhan kardeşiniz için uzun bacakların gecesi işte böyle başladı.

Aslı, galiba ben kendimi evliliğe hazır hissetmiyodum. Geçen hafta evlendik mi gerçekten biz? Nikâh memuru inandı mı gerçekten, sözüme güvendi mi? Kara kaplı deftere atılmış öcü imzadan söz etmiyorum ben Aslı. Kimse ciddiye almaz ki beni... Seninle yaşlanmak istiyorum ama yaşlanmak istemiyorum. Hem ne suçum var ki benim? Öyle köşemde saksı gibi duruyodum ben. Günün birini bekliyordum. Sen istedin. Geldin sen bulaştın bana.

Sibop, kendi deyimiyle “acemi kolpacı” Orhan’ın romanı. Doğma büyüme Cihangirli Orhan, hukuk tahsili yapmış. Girdiği işlerde pek tutunamamış, ailesinin gözünden bile düşmüş. Kimse tarafından yüzüne bakılmayan biri. Öyle ki, adı “sibop” a çıkmış. Ama bir gün Orhan’ın yüzüne bakan bir kız çıkıyor ve roman başlıyor. Başar Başarır’ın bu sürükleyici, inandırıcı, azmettirici romanının öne çıkan yanı dili olabilir; bir solukta, Türkçenin tadına vara vara okuyacağınız Orhan’ın hikâyesini çok seveceksiniz.

